

Rejsebrev 4 – WC3

Så kom finalerne. Før finale start var alle danskere ved godt mod, opvarmningen havde kørt som den skulle, og nu skulle vi bare i gang. Hmm - og avav for danskerne.

Både Martin og Torben havde bye i første runde og var derfor videre til 1/32 finalerne. Her mødte Martin Steve Clifton (bronze vinder ved VM i Korea), og de to skytter fulgtes pænt hen af vejen. Midtvejs fik Steve et sætpoint på Martin, og Martin fik aldrig hentet det igen, så han desværre taber 3-5 til Clifton.

Denne finale blev ligeledes endestation for Torben. På trods af rigtig gode skud og grupper som er lige udenfor, tabte han 2-6 mod Hernandes R. Mange andre top skytter i Herre Compound måtte lade livet i de første matcher, som f.eks. Patrisio Hofer, Rio Wilde, Pat Coghland og Clint Freeman.

I Dame Compound gik det lidt bedre for Camilla. Camilla startede hendes match i 1/16 finale, hvor hun vandt 5-3 over australske Cassie McCall. Næste match vandt Camilla 5-1 over ærkerival og bedste ven Ivana Buden. Men i 1/4 finalen tabte hun desværre mod D Jones 2-6, og det var så dét for danskerne i Ogden.

Alle danskere har haft pæn skydning og godt gåpåmod, men desværre uden de store resultater, foruden den danske Bronzemedalje i Mixed Team i går.

Nu skal de sidste dage bruges på træningsbanen, så der kan blives klar til DM hjemme og senere World Cup 4 i Shanghai.

Alt for denne gang

Ogden and out

Rejsebrev 3 WC3

Så blev det endelig kvalifikation. Efter at havde brugt de sidste par dage på at træne og vænne sig til klimaet skulle danskerne endelig i ilden. Der var opvarmning kl. 9.00 - derefter start.

Under opvarmningen begyndte det at trække op til uvejr. Der begyndte at falde et par dråber regn, men så snart vi havde hentet regntøjet, drev det over, og solen kom igen, så der nu blot var en lille brise til at forstyrre skydningen.

Opvarmningen gik ok for alle skytter, og vi var nu klar til det, vi egentlig er kommet her for: at skyde de gældende pile.

Første runde gik fint for Torben og Martin, Torben skød 348 og Martin 350, mens Camilla skød en katastrofal første runde og skød banens 2. dårligste score med 329. Hendes bue havde ikke kunnet li varmen, så strengene havde givet sig, så den sendte pilene ud over hele skiven. I pausen fik hun dog backup buen sat klar og skød en fænomenal 2. runde med 345, som var 3. bedste score og endte derved som nr. 12. Kanon comeback.

Torben og Martin holdt stand med Torbens 347 og Martin 350. Torben endte på en kanon 11. plads med 695 i et meget stærkt felt og Martin som nr. 7 med 700 point. Vinderen af herre skød 704, JIMENEZ Jorge fra El Salvador.

Lige efter kvalen blev vi bedt om at fjerne alle vores ting og søge ly, fordi der var et kæmpe uvejr på vej ind over banen med vindstød op til 120km/s!! Det drog dog hurtigt over, og det var stort set roligt ved eftermiddagens skydninger.

Eftermiddagen bød på Mixed Team finaler. Martin og Camilla havde placeret sig som nr. 5 og skulle i første runde møde Frankrig. Danskerne var godt skydende og vandt denne match 6-2. Næste match var de stærke amerikanere Jamie Vanetta og Roger Willet Jr. Danskerne startede ud med at vinde 1. sæt, delte 2., tabte 3. og delte det sidste sæt, hvilket betød shoot off. Her var amerikanerne skarpest og satte 2 hits mod danskernes 1 hit.

Nu var det bronzen det gjaldt, Danmark mod Australien. Her havde danskerne overskuddet og vandt 6-2, og igen tager Camilla og Martin medalje hjem til Danmark i Mixed Team.

I morgen står den på individuelle finaler om eftermiddagen.

Alt for nu

Ogden and out 😊

WC3 – Rejsebrev nr. 2

Så er der gået et par dage mere med træning, og vi har fået samling på hele troppen, idet Camilla er kommet ned fra det høje nord.

Vi har alle fået vores udstyr og tjekket det i dag, ingen problemer ved tk – selvfølgelig - og efter et par små justeringer skyder vores buer, som de skal.

Det er meget varmt, jeg vil gætte på ca. 35c i skyggen. Det har sin indvirkning på buer og strenge samt skytter. Derudover befinder vi os i ca. 1300m over havet - og det betyder, at man faktisk kan mærke højden, når man bevæger sig. Det har stor indflydelse på, hvor hurtigt vi f.eks. dehydrerer. Dette mærkes dog hurtigt med en grim hovedpine. Vi er sluppet for det, men Morten Bøg fra Norge lider i det stille.

Der har her til aften været en form for åbningsceremoni down town, hvor der var en masse boder med mad og drikke fra hele verden samt musik. Det var faktisk ok.

Nu glæder vi os bare til at komme i gang i morgen med kval, og så tager vi den derfra.

WC3 - Rejsebrev 1 – d. 30-7-10

Så går rejsen til Guds land - Amerika – til World Cup 3, nærmere Ogden, Utah, 45 min kørsel fra Salt Lake City. Vi landede ind på vores værelse kl. 02,30. men vores tur startede jo længe, længe før det☺

Dagen er lørdag d 31-7-10 kl. er 9,30 og vi (Torben Lindberg og Martin Damsbo) mødtes i Billund lufthavn. Camilla Søemod skal også til WC3, men hun støder til gruppen senere. Turen starter med at checke, om vi har vores pas, og derefter check-in af bagage, og den sædvanlige kamp mod overvægten. For en gangs skyld gik det rimelig smertefrit, vi slap med et lille, meget lille, rap over fingrene, og nu var det bare at vente på, at vores rejse skulle begynde: først til Amsterdam, efterfulgt af Atlanta med afslutning i Salt Lake City. Turen skulle tage ca. 17 timer, en lang tur, men ok vi skulle nok klare det. *Hehe - troede vi!!*

Turen til Amsterdam gik smertefrit, og vi skyndte os at få skiftet til næste fly, som så var den lange flyvetur til Atlanta, ca. 9 timers tur. Hvilket ville have været ok, hvis man kunne se alle de gode film, de viste i flyet, men nææ nej, lige ved vores sæder virkede skærmene ikke, så ingen underholdning til os - ud over hinanden, så vi fik sovet en del på den tur☺.

Da vi landede i Atlanta, skyndte vi os igen at komme af flyet, igennem pas kontrol, hente vores bagage som skulle flyttes til indenrigs. Derefter skulle vi så finde vores gate på storskærmen. *Her slap vores held så op*, for på skærmen stod der, at vores gate "was closed". Vi skyndte os til gaten og ganske rigtigt - flyet var væk, det var lettet 5 min efter vi var landet.

Hmm så var gode råd dyre. Damen ved skranken satte os på en standby seat. Hun var langt fra sikker på, at vi kunne komme med næste fly kl. 22,30, hvilket var 4 timer senere, men i værste fald kunne vi "bare" komme med et fly næste morgen. Så vi måtte pænt sidde og vente ved en skærm for at se om vores navne kom op på "confirmed" listen, hvilket ville betyde, vi kunne komme med flyet.

Da de begyndte at borde flyet, var vi stadig nr. 5-6 på listen, så det så meget skidt ud. Efter alle var boarded, og de var ved at lukke dørene, kom de 4 foran os med på flyet, og nu var det så bare vores tur - håbede vi. Men de kaldte ikke vores navne, så vi var så småt begyndt at gå tilbage til KLM/ Delta Airlines for at spørge efter overnatninger, da damen ved skranken "endeligt" kaldte vores navne, og vi kom med flyet.

Vi landede i Salt Lake City og blev mødt af flinke Amerikanere, som hjalp os med bagage og ud til bussen. Bussen kørte os til et College, der ligger i Ogden, som er 45 min. fra lufthavnen, College ligger 2 min gang fra banen. Vi kan faktisk se banen fra vores vindue. Vi har fået et lille college værelse, i en smudset college bygning, hehe ligesom de fleste amerikanske film så fint skildrer det, hvor vores etage er for Herrer og andre etager er for Damer. Da vi endelig var klar til at gå i seng var klokken blevet 03,30.

Dagens lærdom må være - *ikke* at rejse med DELTA!!